

igru igra. Pored prethodnog, suštinsko za igru jeste da joj nedostaje “supstrat”, odnosno u igri ne posotji neki “čtvrst subjekt koji igra.”

Igra je za Gadamera “proces kretanja kao takvog”. (133) Prvotni smisao igre, dakle ne upućuje na neki podmet, već na medijalni smisao igre (134) - tako govorimo da se nešto negde odigrava, ili da se tada i tada igra. Rečju, subjekt igre je sama igra. Igra ima primat u odnosu na svest onoga koji igra (134). Pored toga što igra nije kretanje ka nekoj određenoj svrsi, niti je ispunjenje određene namere nju takođe određuje kretanje bez napora, ili kako Gadamer kaže: “Ona ide sama od sebe.” - čime još jednom pocrtava da je igra sama svoj subjekt. (135)

Suštinsko za igru, shodno samom igračkom ponašanju, ili ponašanju igrača, jeste da svako igranje jeste odigravanje (136) - što znači pred sobom imati slobodu pred kojom stoje mogućnosti. Naravno, ne sve “moguće” mogućnosti, već mogućnosti koje igra nudi - draž igre upravo dolazi od datog prostora mogućnosti koji treba da se proigra ili odigra. Dakle, igrač nije toliko onaj koji iskušava, već onaj koji je iskušan igrom - onaj koji stoji pred neizvesnošću mogućih načina iskušavanja koje otvara igra, ili kako Gadamer kaže: “Igra je ono što igrača drži u vlasti, što ga upliće i drži u igri.” (136)

Još jedan bitan momenat u pojmu igre za Gadamera je i iskustvo uspeha u izvršenju zadataka koji igra postavlja (137). Igra ne vrši neki sebi spoljašnji zadatak, već izvršenje zadatka koji igra postavlja prikazuje samu igru. (138) Odigrati po pravilima koje igra postavlja ili uspešno provesti ista pravila podrazumeva da se u datom izvršenju pokazuje sama igra - dakle bića igre ima samo onda kada se ona igra. Gadamerovim rečima: “Njen način bitka /igre/ je, dakle, samoprikazivanje.” (138) Dakle, u izvršenju igre, igra tek dolazi do svog bitka, odnosno on postaje prezentan tek u i kroz sam čin izvršenja, a kako je